

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 416/2022
15.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Јелене Ивановић, Бранислава Босиљковића и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гавра Димитријевић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Новосадска топлана“ Нови Сад, чији је пуномоћник Катарина Станојевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1840/21 од 04.11.2021. године, у седници већа одржаној 15.11.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1840/21 од 04.11.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1840/21 од 04.11.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2027/20 од 26.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу на име мање исплаћене основне зараде, за период од септембра 2017. године закључно са августом 2018. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка са затезном каматом, све ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 93.100,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1840/21 од 04.11.2021. године, ставом првим изреке, делимично је преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 2027/20 од 26.04.2021. године, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име мање исплаћене зараде, за период од септембра 2017. године до јула 2018. године, исплати 3.990,68 динара са затезном каматом на појединачне месечне износе од доспелости до исплате, ближе наведене у овом ставу изреке, и одређено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, одбијена је жалба тужиоца у преосталом делу и потврђена првостепена пресуда. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и због битне повреде правила

поступка, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију, са одређеним захтевом на накнаду трошкова састава тог одговора.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП. Побийана пресуда је у складу са правним ставом израженим у одлукама Врховног касационог суда, у погледу примене Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зараде и других сталних примања код корисника јавних средстава ("Службени гласник РС", бр. 116/14, у примени од 01.11.2014. године), а имајући у виду да је предмет тужбеног захтева исплата због обрачуна зараде тужиоцу у периоду важења претходно наведеног закона. Такође, указивање у ревизији на учињене битне повреде поступка пред другостепеним судом не представља разлог због кога се посебна ревизија може изјавити.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није дозволио посебну ревизију, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 2. тачка 2) ЗПП, прописано је да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

Смисао одредбе о дозвољености ревизије код преиначења из наведеног члана јесте да је извршено преиначење на штету ревидента, односно да је ревизију изјавила странка којој је због преиначења право ускраћено или смањено. У конкретном случају одлука је преиначена у корист ревидетна – тужиоца, тако да му право није ускраћено ни смањено, па због тога ревизија тужиоца на основу члана 403. став 2. тачка 2) ЗПП није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3).

Према одредби члана 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа, дозвољеност ревизије се цени под истим условима као у имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан поношења тужбе.

Како се у конкретном случају не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, већ о новчаном потраживању из радног односа у коме вредност побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност

износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе 13.10.2020. године, ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

С обзиром да тужилац није успео у поступку по ревизији, одбијен је његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, док трошкови састава одговора на ревизију не представљају трошкове који су били потребни ради вођења парнице, па је на основу чл. 153. и 154. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем и четвртом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић